

ДОНАЛД БИСЕТ ОМАГЪОСАНАТА ГАРА

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имало едно време една гара, но всъщност я нямало, защото не се виждала.

Гарата оглеждала железопътната линия в двете посоки. „Точно тук трябваше да бъда — говорела си тя. — А ме няма. Къде ли съм отишла? Целият перон го няма. Къде са носачът на куфари и продавачът на билети от гишетото. Съгласна съм, че съм обикновена провинциална гара, но преди си бях на мястото, а сега просто ме няма.“

Толкова домъчняло на гарата, че заплакала. Изведнъж в далечината свирнал влак.

— Помощ! — започнала да вика гарата.

Тя гледала приближаващия се влак, който бавно спрял, а после се чул ядосан мъжки глас.

— Къде е изчезнала тази гара? Съвсем се е разпуснала — сърдел се кондукторът.

Той слязъл от вагона си и отишъл до локомотива, за да поговори с машиниста.

— Спрях точно до семафора, но гарата я няма — казал машинистът, после помислил малко и продължил. — Преди време наблизко живееше малка вещица в стара заешка дупка. Възможно е тя да е омагьосала гарата и затова да е изчезнала.

В този момент се чул зловец смях.

— Ха, ха, ха!

Кондукторът, чието име било Албърт, свалил фуражката си и внезапно захлупил мястото, откъде идвал смехът.

— Какъв ужас! — изпискало гласче изпод шапката. — Ако не ме освободиш веднага, лошо ти се пише. Знай, че аз съм зла вещица.

— Ти не можеш да пишеш — отговорил кондукторът. — Няма да те освободя.

— Ще направя магия — заканило се гласчето.

— Не можеш, защото фуражката ми е служебна и вълшебна.

Фуражката си била най-обикновена, но малката вещица повярвала и затова не направила нищо. Тя много се ядосала.

— Ще излезеш на свобода, само ако върнеш гарата на мястото ѝ.

— Добре!

— И обещавай през цялата година да си добра и да не правиш лоши магии.

— Обещавам! Обещавам!

— А сега — продължил Албърт, — ще върнеш ли гарата?

— Да!

— Обещаваш ли?

— Ами как да кажа...

— Добре тогава, ще натисна фуражката с един голям куфар.

— Обещавам — изпищяла малката вещица.

Албърт повдигнал фуражката си.

На височина малката вещица била колкото жаба, но си имала всичко — включително вълшебна пръчица и черен котарак, голям колкото монета. Вещицата започнала да мърмори заклинания и лека-полека гарата се появила отново. Всичко си било на мястото — перонът, гишетото за билети с продавача, носачът на багаж и даже пътник, който чакал влака.

— Днес има само един пътник — казал носачът на Албърт и отворил вратата на вагона.

Пътникът се качил.

— Хей, вещице! — извикал Албърт. — Искаш ли да те повозим с влака?

— Приемам с удоволствие — отвърнала малката вещица.

— Качи се в служебния вагон. Там има кученце, с което можеш да си поиграеш.

Като чула това, вещицата прибрала черното коте в джоба си. Албърт я вдигнал и я сложил във вагона. После надул свирката и локомотивът потеглил.

„Колко съм щастлива, че отново съм на мястото си!“ — усмихнала се гарата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.